

פרק 43

הומניזם, חלק א'

שמש ינואר העדינה האירה את המדשאות הקרות מחוץ להוגוורטס.

בעבור חלק מהתלמידים הייתה זו שעת לימוד, ואחרים שוחררו מהשיעור. אלה מתלמידי השנה הראשונה שנרשמו לכך התאמנו בלחש מסוים, לחש שמוטב ללמוד בחוץ, תחת השמש הבהקת והשמיים הכחולים, ולא בתוך גבולות ביתה. לימונדה ועוגיות נחשבו מועילים גם כן.

התנועות הראשונות של הלחש היו מורכבות ומדויקות; צריך לסובב את השרביט פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמים, בהטיות קטנות בדיוק בזוויות היחסיות המתאימות, להזיז את האצבע והאגודל בדיוק במרחקים הנכונים...

משרד הקסמים סבר שזה אומר שאין טעם לנסות ללמד את הלחש הזה מישהו לפני שנתו החמישית. היו מעט מקרים ידועים של ילדים צעירים יותר שלמדו אותו, והם תורצו כ"גאונים".

ייתכן שזו לא הייתה הדרך הכי מנומסת לתאר זאת, אבל הארי התחיל להבין למה פרופסור קווירל טען שוועדת תוכנית הלימודים של משרד הקסמים הייתה יכולה להועיל יותר למין האנושי לו הייתה משמשת כאתר פסולת.

אז התנועות מסובכות ועדינות. זה לא מונע ממך ללמוד אותן בגיל אחת עשרה. זה אומר שאתה צריך להקפיד יותר ולהתאמן על כל חלק למשך זמן רב יותר, זה הכל.

רוב הלחשים שניתן היה להטיל רק מגיל מסוים היו כאלה משום שהם דרשו יותר כוח קסם מכפי שתלמיד צעיר יכול לגייס. אבל לחש הפטרונוס אינו כזה, הוא לא קשה משום שהוא דורש יותר מדי קסם, הוא קשה משום שהוא דורש יותר מקסם בלבד.

הוא דורש את התחושות החמימות והאושר שאתה שומר קרוב בליבך, הזיכרונות האהובים, סוג כוח שונה מזה שנדרש ללחשים רגילים.

הארי סובב את שרביטו פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמים, הזיז את אצבעותיו בדיוק במרחקים הנכונים...

"בהצלחה בלימודים, הארי. אתה חושב שקניתי לך מספיק ספרים?"

"אין דבר כזה מספיק ספרים... אבל אתה בהחלט ניסית, זה היה ניסיון ממש, ממש, ממש טוב..."

זה גרם לו לדמוע, בפעם הראשונה שהארי נזכר וניסה להכניס את זה ללחש.

הארי הרים את שרביטו למעלה ומסביב ונופף בו, תנועה שלא צריכה להיות מדויקת, רק נועזת ומתריסה.

"אקספקטו פטרונוס!" צעק הארי.

דבר לא קרה.

אף לא שביב של אור.

כשהארי הרים את מבטו, רמוס לופין עדיין בחן את השרביט, מבט מוטרד למדי על פניו המצולקות.

לבסוף רמוס הניד בראשו. "אני מצטער, הארי," אמר הגבר בשקט. "עבודת השרביט שלך הייתה נכונה לגמרי."

ולא היה אף שביב של אור משום מקום אחר, מפני שכל שאר תלמידי השנה הראשונה שהיו אמורים להתאמן על לחש הפטרונוס הגניבו מבטים בהארי מזוויות עיניהם במקום זאת.

הדמעות איימו לשוב לעיניו של הארי, והן לא היו דמעות שמחות. מכל הדברים, מכל הדברים, הארי מעולם לא ציפה לזה.

יש משהו משפיל נורא בידיעה שאתה לא שמח מספיק.

מה יש באנתוני גולדשטיין שאין בהארי, שגרם לשרביט של אנתוני לזרוח באור בוהק?

האם אנתוני אהב את אביו יותר?

"באיזו מחשבה השתמשת כדי להטיל את הלחש?" שאל רמוס.

"אבא שלי," אמר הארי, קולו רועד. "ביקשתי ממנו לקנות לי ספרים לפני שבאתי להוגוורטס, והוא עשה זאת, והם היו יקרים, ואז הוא שאל אותי אם זה מספיק –"

הארי לא ניסה להסביר את המוטו של משפחת וורס.

"קח הפסקה לפני שתנסה עם מחשבה שונה, הארי," אמר רמוס. הוא החווה לעבר תלמידים אחרים שישבו על הקרקע, נראים מובכים או מאוכזבים או מלאי חרטה. "לא תצליח להטיל את לחש הפטרונוס אם אתה מרגיש אשם על כך שאתה לא אסיר תודה מספיק." בקולו של מר לופין נשמעה חמלה עדינה, ולרגע אחד להארי התחשק להרביץ למשהו.

במקום זאת, הארי הסתובב והלך למקום שבו ישבו הכישלונות האחרים, התלמידים האחרים שעבודת השרביט שלהם הוכרזה כמושלמת, ושהיו אמורים לחפש כעת מחשבות שמחות יותר; מאיך שזה נראה, הם לא התקדמו ממש. היו שם הרבה גלימות עם שוליים כחולים כהים, וקומץ של אדום, וילדה בודדת מהפלפאף שעדיין בכיתה. הסלית'רינים אפילו לא טרחו להופיע, למעט דפני גרינגרס וטרייסי דייוויס, שעדיין ניסו ללמוד את התנועות.

הארי צנח על הדשא המת והקר של החורף, ליד תלמידה שכישלונה היה המפתיע ביותר.

"אז גם אתה לא הצלחת לעשות את זה," אמרה הרמיוני. היא ברחה מהמדשאה תחילה, אבל היא חזרה לאחר מכן, ורק מקרוב ניתן היה לראות בעיניה האדומות שבכתה.

"בטח," אמר הארי, "בטח, בטח הייתי מרגיש הרבה יותר גרוע בקשר לזה אם לא היית נכשלת גם, את האדם הכי נחמד שאני מכיר, שפגשתי אי פעם, הרמיוני, ואם את לא יכולה לעשות את זה, זה אומר שאני עדיין יכול להיות, להיות טוב..."

"הייתי צריכה ללכת לגריפינדור," לחשה הרמיוני. היא מצמצה בחוזקה כמה פעמים, אבל לא מחתה את עיניה.

הילד והילדה הלכו קדימה יחדיו, בהחלט לא מחזיקים ידיים, אבל שואבים מעין כוח זה מנוכחותו של זה, משהו שנתן להם להתעלם מהלחישות של חבריהם לשכבה כשהלכו במסדרון שהוביל אל דלתות הכניסה הגדולות של הוגוורטס.

הארי לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס לא משנה איזו מחשבה שמחה ניסה. לא נראה שאנשים מופתעים מכך, מה שהפך את זה לגרוע יותר. גם הרמיוני לא הצליחה לעשות זאת. אנשים הופתעו מכך מאוד, והארי ראה שהיא מתחילה לקבל אותם מבטים כמוהו. הרייבנקלואים האחרים שנכשלו לא קיבלו אותם מבטים. אבל הרמיוני הייתה גנרלית אור-שמש, והמעריצים שלה התייחסו לכך כאילו היא הכזיבה אותם איכשהו, כאילו הפרה הבטחה שמעולם לא הבטיחה.

השניים הלכו לספרייה לחקור את לחש הפטרונוס, מה שהייתה דרכה של הרמיוני להתמודד עם לחץ, כמו שהייתה זו גם דרכו של הארי לפעמים. לחקור, ללמוד, לנסות להבין למה...

הספרים איששו את מה שהמנהל אמר להארי; פעמים רבות, קוסמים שלא הצליחו להטיל את לחש הפטרונוס באימון היו מסוגלים לעשות זאת בנוכחות סוהרסן אמיתי, עוברים את כל הדרך מכישלון מוחלט לפטרונוס גשמי. זה סתר כל היגיון, הילת הפחד של הסוהרסן אמורה לעשות זאת קשה יותר להשתמש במחשבה שמחה; אבל כך זה היה.

אז השניים עמדו לנסות עוד פעם אחת אחרונה. אין שום סיכוי שמישהו מהם לא ינסה עוד פעם אחת אחרונה.

היה זה היום שבו הסוהרסן בא להוורטס.

מוקדם יותר, הארי ביטל את שינוי הצורה של האבן של אבא שלו והחזיר אותה מצורת היהלום הקטן בטבעת על הזרת שלו, ושם את האבן העצומה והאפורה בתוך הנרתיק שלו. רק למקרה שהקסם של הארי יכזיב לחלוטין כשיתעמת עם האפל שביצורים.

הארי כבר התחיל להרגיש פסימי והוא אפילו לא עמד לפני הסוהרסן עדיין.

"מתערב איתך שאת תוכלי לעשות את זה ואני לא," אמר הארי בלחישה. "אני מתערב איתך שזה מה שיקרה."

"זה הרגיש לי שגוי," אמרה הרמיוני, קולה שקט אפילו משלו. "ניסיתי הבוקר והבנתי. כשעשיתי את הנפנוף בסוף, אפילו לפני שאמרתי את המילים, זה הרגיש לי שגוי."

הארי לא אמר כלום. הוא הרגיש את אותו הדבר, ישר מההתחלה, אם כי לקחו חמישה ניסיונות נוספים וחמש מחשבות שמחות נוספות לפני שהצליח להודות בכך בפני עצמו. בכל פעם שניסה לנופף בשרביט, התנועה הרגישה ריקה; הלחש שניסה ללמוד לא התאים לו.

"זה לא אומר שאנחנו עומדים להיות קוסמים אפלים," אמר הארי. "הרבה אנשים שלא יכלו להטיל את לחש הפטרונוס לא היו קוסמים אפלים. גודריק גריפינדור לא היה קוסם אפל..."

גודריק הביס אדוני אופל, נלחם להגן על פשוטי העם מפני האצולה ועל המוגלים מפני הקוסמים. היו לו חברי אמת רבים, והוא איבד לא יותר ממחציתם למען מטרה טובה כזו או אחרת. הוא הקשיב לצרחות הפצועים, בצבאות שהקים להגן על החפים מפשע; קוסמים צעירים אמיצים נענו לקריאותיו, והוא קבר אותם לאחר מכן. עד שלבסוף, כשהקוסמות שלו רק החלה להכזיב אותו בגילו המבוגר, הוא אסף את שלושת הקוסמים החזקים ביותר בתקופתם מלבדו כדי להקים את הווגוורטס מהקרקע החשופה; ההישג הגדול היחיד לשמו של גודריק שלא היה קשור למלחמה, שום מלחמה, לא משנה כמה צודקת. היה זה סלזאר, לא גודריק, שהיה המורה הראשון לקסם קרבי בהווגוורטס. גודריק היה המורה הראשון לתורת הצמחים בהווגוורטס, הקסמים של החיים הירוקים הצומחים.

עד יומו האחרון הוא לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס.

גודריק גריפינדור היה אדם טוב, לא אדם שמח.

הארי לא האמין בייאוש, הוא סלד מקריאה על גיבורים בכיינים, הוא ידע שיש מיליארד אנשים בעולם שהיו נותנים הכל כדי להתחלף איתו, ו...!

ועל ערש דווי, גודריק אמר להלגה (משום שסלזאר נטש אותו, ורוונה נפטרה לפניו) שהוא לא התחרט על דבר, והוא לא מזהיר את תלמידיו שלא ללכת בדרכו, שאיש לא יאמר לעולם שהוא אמר למישהו לא ללכת בדרכו. אם היה זה הדבר הנכון לעשות בשבילו, אזי הוא לא יאמר לאיש לבחור שלא נכונה, אפילו לא לצעיר שבתלמידי הוגוורטס. ועם זאת, לאלה שכן ילכו בדרכו, הוא קיווה שהם יזכרו שגריפינדור אמר לבית שלו שזה בסדר אם הם יהיו מאושרים יותר ממנו. שאדום וזהב יהיו צבעים חמים ובהירים מעתה ואילך.

והלגה הבטיחה לו, מתייפחת, שבאשר תהיה המנהלת היא תוודא שכך יהיה.

ואז גודריק מת, ולא הותיר מאחוריו רוח; והארי דחף את הספר בחזרה לעברה של הרמיוני והתרחק קצת, כדי שלא תוכל לראות אותו בוכה.

לא היית חושב שספר עם כותרת תמימה כמו "לחש הפטרונוס: קוסמים שיכלו ואלו שלא" יהיה הספר העצוב ביותר שהארי קרא בחייו.

הארי...

הארי לא רצה בזה.

להיות בספר הזה.

הארי לא רצה בזה.

שאר בית הספר פשוט חשב שאין פטרונוס משמעו אדם רע, פשוט וקל. איכשהו העובדה שגודריק גריפינדור גם הוא לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס לא הוזכרה. אולי אנשים לא דיברו על כך כדי לכבד את הבקשה האחרונה שלו. פרד וג'ורג' בטח לא ידעו והארי בטח לא עמד לספר להם. או אולי הכישלונות האחרים לא הזכירו זאת מפני שזה פחות מביש, הפסד מעמד וגאווה קטן יותר, אם חושבים שאתה אפל במקום אומלל.

הארי ראה שהרמיוני ממצמצת בחוזקה לצידו; והוא תהה אם היא חושבת על רוונה רייבנקלו, שגם אהבה ספרים.

"אוקיי", אמר הארי. "מחשבות שמחות יותר. אם תצליחי להטיל פטרונוס גשמי לחלוטין, איזו חיה את חושבת שהוא יהיה?"

"לוטרה", אמרה הרמיוני מייד.

"לוטרה?" הארי לחש בתדהמה.

"כן, לוטרה", אמרה הרמיוני. "מה עם שלך?"

"בז נודד", אמר הארי בלי היסוס. "הוא יכול לצלול במהירות גדולה יותר משלוש מאות קילומטרים בשעה, זה היצור החי המהיר ביותר שיש." הבז הנודד היה החיה האהובה ביותר על הארי מאז ומעולם. הארי היה נחוש

בדעתו להפוך לאנימאגוס ביום מן הימים, רק כדי שזו תהיה צורת החיה שלו, וכדי שיוכל לעוף בכוח הכנפיים של עצמו, ולראות את הארץ מתחתיו עם עיניים חדות יותר... "אבל למה לוטרה?"

הרמיוני חייכה, אבל לא אמרה דבר.

והדלתות העצומות של הוגוורטס נפתחו לרווחה.

הם הלכו במשך זמן מה, לאורך שביל שהוביל לעבר היער הלא אסור, והמשיכו דרך היער עצמו. השמש החלה לרדת באופק, הצללים ארוכים, אור השמש מסונן דרך הענפים העירומים של עצי החורף; מפני שהיה זה ינואר, ותלמידי השנה הראשונה היו האחרונים ללמוד היום.

ואז השביל התעקל לכיוון חדש, וכולם ראו זאת במרחק, את קרחת היער, את המדשאה החורפית הקמלה, דשא מצהיב ומיובש שהולבן על ידי שאריות קטנות של שלג.

דמויות האנשים עדיין היו קטנות במרחק הזה. שני כתמי האור הלבן העמום מהפטרונוסים של ההילאים, וכתם אור כסוף בהיר יותר מהפטרונוס של המנהל, לצד משהו...

הארי צמצם את עיניו.

משהו...

זה חייב היה להיות הדמיון של הארי, משום שאין שום דרך שבה סוהרסן יכול לעבור שלושה פטרונוסים גשמיים, אבל הוא חשב שהוא הצליח לחוש מגע של ריקנות מלטף את תודעתו, מלטף ישר את המרכז הפנימי הרך של עצמו, בלי להתחשב בשום מחסומי הלסת הכרה.

פניו של שיימוס פיניגן היו אפורות והוא רעד כשהצטרף לתלמידים שחיכו על הדשא הכמוש והמושלג. לחש הפטרונוס של שיימוס היה מוצלח, אבל עדיין היה פרק הזמן שבין הרגע שבו המנהל הפיג את הפטרונוס שלו ובין הרגע בו היית אמור להטיל את שלך, ובו עמדת מול הסוהרסן ללא הגנה.

עד עשרים שניות של חשיפה במרחק חמישה צעדים הן בטוחות בוודאות, אפילו לקוסם בן אחת עשרה עם התנגדות חלשה ומוח שעדיין מתבגר. ישנה שונות רבה באופן שבו כוחם של הסוהרסנים משפיע על אנשים, מה שהיה דבר נוסף שלא הובן לחלוטין; אבל עשרים שניות הן בטוחות בוודאות.

ארבעים שניות של חשיפה לסוהרסן במרחק של חמישה צעדים עלולות להספיק כדי לגרום נזק מתמשך, אם כי רק לרגישים ביותר.

היה זה אימון אכזרי אפילו בסטנדרטים של הוגוורטס, מקום שבו למדת לעוף על היפוגריף בכך שזרקו אותך על אחד ואמרו לך לזוז כבר. הארי לא היה תומך של הגנת יתר, ואם מסתכלים על ההבדל בבגרות בין תלמיד שנה רביעית בהוגוורטס ובין ילד מוגלגי בן ארבע עשרה, ברור שהמוגלגים חונקים את הילדים שלהם בהגנת-יתר... אבל אפילו הארי החל לתהות האם הוא מגזים. לא ניתן לרפא כל פגיעה.

אבל אם לא תוכל להטיל את הלחש בתנאים האלה, זה אומר שלא תוכל להסתמך על לחש הפטרונוס כדי להגן על עצמך; ביטחון יתר מסוכן לקוסמים אפילו יותר מאשר למוגלגים. סוהרסנים יכולים לשאוב את הקסם ואת כוח החיות שלך, לא רק את המחשבות השמחות שלך, מה שאומר שייתכן שלא תוכל להתעתק אם חיכית יותר מדי, או אם לא זיהית את הפחד המתקרב עד שהסוהרסן היה בטווח תקיפה. (בזמן שקרא, הארי גילה באימה בלתי מבוטלת שספרים מסוימים טענו שנשיקת הסוהרסן יכולה לאכול את נשמתך וזו הייתה הסיבה לתרדמת

הקבועה שהיא גרמה לקורבנותיה. ושקוסמים שהאמינו בכך השתמשו בכוונה בנשיקת הסוהרסן כדי להוציא פושעים להורג. חלק מאלו שנקראו פושעים הם חפים מפשע בוודאות, וגם אם לא, להשמיד את הנשמה שלהם? אם הארי היה מאמין בנשמות, הוא היה... כלום, הוא לא הצליח לחשוב על תגובה ראויה לכך.)

המנהל לא זילזל בבטיחות, וכך גם שלושת ההילאים שעמדו על המשמר. המנהיג שלהם היה גבר אסיאתי למראה, רציני מבלי להיראות זועף, ההילאי קומודו, ששרביטו לא עזב את ידו. הפטרונוס שלו, אורנגאוטן מאור ירח מוצק, צעד הלך ושוב בין הסוהרסן ובין תלמידי השנה הראשונה שהמתינו לתורם; לצידו של האורנגאוטן צעד הפנתר הלבן הבוהק של ההילאי בּוֹטְנָארו, גבר בעל מבט חודר, שער שחור ארוך אסוף בקוקו וזקן תיש ארוך קלוע בצמות. שני ההילאים ושני הפטרונוסים צפו בסוהרסן. מצידם השני של התלמידים נח ההילאי גוריאנוף, גבוה ורזה וחיוור ולא מגולח, נשען לאחור על כיסא שיצר ללא לחש או שרביט, ועוטה פני פוקר אדישים בעודו סוקר את הסצנה. פרופסור קווירל הופיע זמן קצר לאחר שתלמידי השנה הראשונה החלו את ניסיונותיהם, ועיניו לא נדדו הרחק מהארי. פרופסור פליטיק הזעיר, שהיה אלוף דו קרב, התעסק עם שרביטו בהיסח הדעת; ועיניו שלו, מציצות מבעד לזקן העצום הנפוח ששימש לו פנים, נותרו מרוכזות בפרופסור קווירל.

וזה בטח היה הדמיון של הארי, אבל נראה שפרופסור קווירל התכווץ מעט בכל פעם שהפטרונוס של המנהל כבה לקראת הבחינה של התלמיד הבא. אולי פרופסור קווירל דמיין את אותו אפקט פלצבו שהארי דמיין, את שטף הריקנות שמלטף את תודעתו.

"אנתוני גולדשטיין", קרא קולו של המנהל.

הארי הלך בשקט לעבר שיימוס, בזמן שאנתוני החל להתקדם לעבר עוף-החול הכסוף, ואל... יהיה מה שיהיה הדבר מתחת לגלימה הקרועה.

"מה ראית?" הארי שאל את שיימוס בקול נמוך.

הרבה תלמידים לא ענו להארי כשניסה לאסוף את הנתונים; אבל שיימוס היה פיניגן מכאוס, אחד מהסגנים של הארי. אולי זה לא הוגן, אבל...

"מת", אמר שיימוס בלחישה, "אפור ורירי... מת ונשאר במים לזמן מה..."

הארי הנהן. "זה מה שהרבה אנשים רואים", אמר הארי. הוא הקרין ביטחון, אפילו שהוא היה מזויף, מפני ששיימוס היה זקוק לו. "לך תאכל קצת שוקולד, אתה תרגיש יותר טוב."

שיימוס הנהן ומעד לעבר שולחן הממתקים המרפאים.

"אקספקטו פטרונוס!" צעק קולו של ילד צעיר.

ואז נשמעו נשימות של תדהמה, אפילו מההילאים.

הארי הסתובב להסתכל –

ציפור כסף ענקית ובוהקת עמדה בין אנתוני גולדשטיין והכלוב. הציפור הרימה את ראשה וצווחה, והצווחה הייתה גם היא כסופה, בוהקת וקשה ויפהפיה כמו מתכת.

ומשהו באחורי תודעתו של הארי אמר, אם זה בז נודד, אני עומד לחנוק אותו בשנתו.

שתוק, אמר הארי למחשבה, אתה רוצה שנהיה קוסם אופל?

מה הטעם? אתה הולך להיות אחד בכל מקרה.

זה... לא היה משהו שהארי היה חושב בדרך כלל...

זה אפקט פלצבו, אמר הארי לעצמו שוב. הסוהרסן לא באמת יכול להשפיע עליי מבעד לשלושה פטרונוסים גשמיים, אני פשוט מדמיין איך זה יהיה. כשבאמת אעמוד מול הסוהרסן, זה יהיה שונה לגמרי, ואז אני אדע שהייתי שוטה לפני כן.

צמרומרת קלה עברה בגבו של הארי, מפני שהייתה לו הרגשה שזה באמת יהיה שונה לגמרי, ולא לכיוון חיובי.

עוף החול הכסוף והבוהק חזר לחיים משרביטו של המנהל, הציפור הקטנה יותר נעלמה; ואנתוני גולדשטיין החל ללכת בחזרה.

המנהל הלך עם אנתוני במקום לקרוא בשם הבא, הפטרונוס ממתינ מאחור, שומר על הסוהרסן.

הארי העיף מבט למקום שבו עמדה הרמיוני, ממש מאחורי הפנתר הזוהר. תורה של הרמיוני היה עכשיו, אבל כנראה שהוא נדחה.

היא נראתה לחוצה.

קודם לכן, היא ביקשה מהארי בנימוס להפסיק לנסות להרגיע אותה.

דמבלדור חיך קלות כשליווה את אנתוני חזרה אל האחרים; מחיך רק קלות, משום שהמנהל נראה עייף מאוד, מאוד.

"לא יאומן," אמר דמבלדור בקול שנשמע חלש בהרבה מהרעם הרגיל שלו. "פטרונוס גשמי, בשנתו הראשונה. ומספר מרשים של הצלחות בקרב שאר התלמידים הצעירים. קווירינוס, אני מכיר בכך שהוכחת את הנקודה שלך."

פרופסור קווירל הטה את ראשו. "ניחוש פשוט למדי, אני חושב. סוהרסן תוקף דרך פחד, וילדים פוחדים פחות."

"פחדים פחות?" אמר ההילאי גוריאנוף ממקום מושבו.

"כך גם אני אמרתי," אמר דמבלדור. "ופרופסור קווירל ציין שלמבוגרים יש יותר אומץ, לא פחות פחד; מחשבה שמעולם לא עלתה בי, אני מודה."

"לא היה זה הניסוח המדויק שלי," אמר פרופסור קווירל ביובש, "אבל זה יספיק. ושאר ההסכם שלנו, המנהל?"

"כפי שאמרת," אמר דמבלדור באי-רצון. "אני מודה שלא ציפיתי להפסיד בהתערבות הזו, קווירינוס, אבל הוכחת את חוכמתך."

כל התלמידים הביטו בהם, מבולבלים; למעט הרמיוני, שעדיין בהתה בכיוון הכלוב והגלימות הגבוהות המתפוררות; והארי, שהביט בכולם, משום שדמיין שהוא מרגיש פרנואידי.

פרופסור קווירל אמר בנימה שלא הזמינה הערות נוספות, "מותר לי ללמד את הקללה ההורגת לתלמידים שיחפצו ללמוד אותה. מה שיהפוך אותם לבטוחים בהרבה מפני קוסמים אפלים ושאר מזיקים, וטיפשי לחשוב שאחרת הם לא ידעו שום קסמים קטלניים." פרופסור קווירל עצר, עיניו מצטמצמות. "המנהל, הרשה לי לומר שאני מבחין שאינך חש בטוב. אני מציע להותיר את שארית מטלת היום לפרופסור פליטיק."

דמבלדור הניד בראשו. "כמעט סיימנו להיום, קווירינוס. אני אחזיק מעמד."

הרמיוני ניגשה לאנתוני. "קפטן גולדשטיין, היא אמרה, וקולה רעד רק במקצת, "האם תוכל לתת לי עצה כלשהי?"

"אל תפחדי," אמר אנתוני בנחרצות. "אל תחשבי על שום דבר שהוא מנסה לגרום לך לחשוב עליו. את לא רק מחזיקה את השרביט לפניך כמגן מפני הפחד, את מנופפת בשרביט שלך כדי להרחיק את הפחד, ככה את הופכת מחשבה שמחה למשהו מוצק..." אנתוני משך בכתפיו בחוסר אונים. "זאת אומרת, שמעתי את כל זה מקודם, אבל..."

תלמידים אחרים החלו להתקבץ סביב אנתוני עם שאלות משלהם.

"העלמה גריינג'ר?" אמר המנהל. קולו היה עדין, או אולי סתם חלש.

הרמיוני יישרה את כתפיה ועקבה אחריו...

"מה ראית מתחת לגלימה?" שאל הארי את אנתוני.

אנתוני הביט בהארי, מופתע, ואז ענה, "גבר גבוה מאוד שהיה מת, זאת אומרת, בצורת-מת ובצבע-מת... כאב לי להסתכל עליו וידעתי שזה הסוהרסן שמנסה להשפיע עליי."

הארי הסתכל שוב לעבר המקום שבו הרמיוני התעמתה עם הכלוב והגלימה.

הרמיוני הרימה את שרביטה לתנוחת המוצא למחוות הראשונות.

עוף-החול של המנהל נעלם.

והרמיוני צווחה צווחה קטנה ועלובה, התכווצה -

- עשתה צעד אחורה, הארי ראה את השרביט שלה נע, ואז היא ניפנפה בו ואמרה "אקספקטו פטרונום!"

דבר לא קרה.

הרמיוני הסתובבה וברחה.

"אקספקטו פטרונום!" אמר קולו העמוק של המנהל, ועוף החול הכסוף הבזיק בחזרה לחיים.

הילדה הצעירה מעדה, והמשיכה לרוץ, קולות מוזרים מתחילים לבקוע מגרונה.

"הרמיוני!" סוזן צעקה זאת, וחנה, ודפני, וארני, וכולם החלו לרוץ לעברה; בזמן שהארי, שתמיד חשב צעד אחד קדימה, הסתובב על עקביו ורץ לעבר השולחן עם השוקולד.

אפילו אחרי שהארי דחף את השוקולד לתוך הפה של הרמיוני והיא לעסה ובלעה, היא המשיכה לנשום בשאיפות גדולות ולבכות, עיניה עדיין לא ממוקדות.

לא יכול להיות שהיא נפגעה לצמיתות, חשב הארי בייאוש לעבר הבלבול בתוכו, הפחד הנורא והזעם הקטלני מתחילים להתפתל זה סביב זה, לא יכול להיות, היא לא הייתה חשופה אפילו לעשר שניות שלא לדבר על ארבעים –

אבל יכול להיות שהיא נפגעה זמנית, הארי הבין ברגע זה, לא היה שום חוק שאומר שאתה לא יכול להיפגע זמנית מסוהרסן אפילו מחשיפה של עשר שניות אם אתה רגיש מספיק.

ואז עיניה של הרמיוני התמקדו וחיפשו סביב, ונחו עליו.

"הארי, היא התנשמה, והתלמידים האחרים השתתקו. "הארי, לא. לא!"

הארי פחד לפתע לשאול מה עליו לא לעשות, האם הוא נמצא בזיכרונות הגרועים ביותר שלה, או באיזה חלום בלהות שהיא חיה מחדש בערות?

"אל תתקרב לזה!" אמרה הרמיוני. ידה נשלחה ואחזה בחפתי גלימתו. "אסור לך להתקרב לזה, הארי! זה דיבר אליי, הארי, זה מכיר אותך, זה יודע שאתה פה!"

"מה –" שאל הארי, ואז קילל את עצמו על ששאל.

"הסוהרסן!" אמרה הרמיוני. קולה טיפס לצווחה. "פרופסור קווירל רוצה שזה יאכל אותך!"

בשתיקה הפתאומית, פרופסור קווירל התקדם כמה צעדים; אבל לא התקרב מעבר לכך (הארי היה שם, אחרי הכל). "העלמה גריינג'ר, הוא אמר, קולו חמור, "אני חושב שמוטב שתאכלי עוד שוקולד."

"פרופסור פליטיק, אל תיתן להארי לנסות, תשלח אותו בחזרה!"

המנהל הגיע אז, והוא ופרופסור פליטיק החליפו מבטים מודאגים.

"לא שמעתי את הסוהרסן מדבר, " אמר המנהל. "ובכל זאת..."

"פשוט תשאל, " אמר פרופסור קווירל, נשמע יגע מעט.

"האם הסוהרסן אמר איך הוא יאכל את הארי?" שאל המנהל.

"קודם את כל החלקים הכי טעימים שלו, " אמרה הרמיוני, "זה – זה יאכל –"

הרמיוני מצמצה. שפיות מה חזרה לעיניה.

ואז היא החלה לבכות.

"היית אמיצה מדי, הרמיוני גריינג'ר, " אמר המנהל. קולו היה עדין, ונשמע בבירור. "אמיצה בהרבה משחשבת. היית צריכה להסתובב ולנוס, לא להישאר ולנסות להשלים את הלחש שלך. כשתהיי מבוגרת וחזקה יותר, העלמה גריינג'ר, אני יודע שתנסי שוב, ואני יודע שתצליחי."

"אני מצטערת", אמר הרמיוני בהתנשפויות, "אני מצטערת, אני מצטערת, אני מצטערת... אני מצטערת, הארי, אני לא יכולה לומר לך מה ראיתי, לא הסתכלתי על זה, לא העזתי להסתכל על זה, ידעתי שזה נורא מכדי להיראות..."

זה היה אמור להיות הארי, אבל הוא היסס, משום שידיו היו מלאות שוקולד; ואז ארני וסוזן היו שם, עזרו להרמיוני לקום ממקום בו נפלה על הדשא והובילו אותה לעבר שולחן החטיפים.

חמש חפיסות שוקולד לאחר מכן, נראה היה שהרמיוני בסדר, והיא הלכה והתנצלה בפני פרופסור קווירל; אבל היא בהתה בהארי כל הזמן, כל פעם שהעיף מבט לכיוונה. הוא צעד לעברה פעם אחת, ועצר כשצעדה לאחור. בעיניה הייתה התנצלות שקטה, ובקשה שקטה שיניח לה לנפשה.

נוויל ראה משהו מת וחצי ניתך, נוזל וזורם עם פנים כמו ספוג מעוך.

זה היה הדבר הנורא ביותר שמישהו תיאר שראה עד כה. נוויל הצליח להפיק ניצוץ קטן של אור קודם, אבל, בתבונה רבה, הוא פנה וברח במקום לנסות להטיל את לחש הפטרונוס בעצמו.

(המנהל לא אמר דבר לתלמידים האחרים, לא אמר לאיש להיות פחות אמיץ; אבל פרופסור קווירל ציין בשוויון נפש שאם עשית את הטעות אחרי שהוזהרת, זה השלב שבו בורות הופכת לטיפשות.)

"פרופסור קווירל?" אמר הארי בקול שקט, לאחר שהתקרב למורה להתגוננות ככל שהעז. "מה אתה רואה כשאתה -"

"אל תשאל." הקול היה שטוח ביותר.

הארי הנהן בכבוד. "מה היה הניסוח המקורי של מה שאמרת למנהל, אם יותר לי לשאול?"

"הזיכרונות הגרועים ביותר שלנו יכולים רק להפוך לגרועים יותר ככל שאנחנו מתבגרים."

"אה", אמר הארי. "הגיוני."

משהו מוזר ריצד בעיניו של פרופסור קווירל כשהביט בהארי. "הבה נקווה", אמר פרופסור קווירל, "שתצליח בניסיון הזה, מר פוטר. משום שאם כן, המנהל עשוי ללמדך את התכסיס שבו הוא משתמש כדי לשלוח הודעות באמצעות פטרונוס, שלא ניתן לזייפן או ליירטן, ולא ניתן להגזים בחשיבות הצבאית של כך. יהיה זה יתרון עצום ללגיון הכאוס, ויום אחד למדינה כולה, כך אני חושד. אבל אם לא תצליח, מר פוטר... ובכן, אני אבין."

מוראג מקדוגאל אמרה בקול רועד, "אאוץ'", ודמבלדור מיד זימן מחדש את הפטרונוס שלו.

פרוואטי פאטיל הפיקה פטרונוס גשמי בצורה של נמר, גדול יותר מעוף החול של דמבלדור, אם כי רחוק מלהיות בוהק באותה עוצמה. נשמע פרץ גדול של תרועות מהצופים, אם כי לא אותה התדהמה שהייתה כשאנתוני עשה זאת.

ואז הגיע תורו של הארי.

המנהל קרא בשמו של הארי פוטר, והארי פחד.

הארי ידע, הוא ידע שהוא עומד להיכשל, והוא ידע שזה עומד לכאוב.

אבל הוא עדיין חייב לנסות; מפני שלפעמים, בנוכחות סוהרסון, קוסם עבר מאף לא ניצוץ לפטרונוס גשמי, ואיש לא הבין מדוע.

ומשום שאם הארי לא מסוגל להגן על עצמו מפני סוהרסנים, הוא חייב להיות מסוגל לזהות את ההתקרבות שלהם, לזהות את תחושתם בתודעתו, ולנוס לפני שיהיה מאוחר מדי.

מה הזיכרון הגרוע ביותר שלי...?

הארי ציפה שהמנהל יביט בו במבט מודאג, או מבט מלא תקווה, או שייתן לו עצה מלאת חוכמה עמוקה; אבל במקום זאת אלבוס דמבלדור פשוט צפה בו ברוגע שקט.

הוא חושב שאני עומד להיכשל, אבל הוא לא יחבל בסיכויים שלי בכך שיאמר לי זאת, חשב הארי, אם היו לו מילות עידוד אמיתיות הוא היה אומר אותן כבר...

הכלוב התקרב. הוא היה כבר מוכתם, אבל הוא עוד לא החליד והתפורר.

הגלימה התקרבה. היא הייתה פרומה ומחוררת; ההילאי גוריאנוף אמר שהיא הייתה חדשה הבוקר.

"המנהל?" שאל הארי. "מה אתה רואה?"

קולו של המנהל היה שלו גם הוא. "הסוהרסנים הינם יצורים של פחד, וכשהפחד שלך מפני הסוהרסן דועך, כך גם האימה שבדמותו. אני רואה גבר גבוה, רזה ועירום. כואב רק מעט להביט בו. זה הכל. מה אתה רואה, הארי?"

...הארי לא הצליח לראות מתחת לגלימה.

או בעצם, זה לא נכון, התודעה שלו סירבה לראות מה יש מתחת לגלימה...

לא, התודעה שלו ניסתה לראות את הדבר הלא נכון מתחת לגלימה, הארי הרגיש זאת, עיניו ניסו לכפות טעות. אבל הארי עשה כמיטב יכולתו לאמן את עצמו לשים לב לתחושת הבלבול הקטנה, להירתע אוטומטית מלהמציא דברים; ובכל פעם שהתודעה שלו החלה להמציא שקר על מה שיש מתחת לגלימה, הרפלקס הזה היה מהיר מספיק כדי לעצור אותה.

הארי הביט מתחת לגלימה וראה...

שאלה פתוחה. הארי לא הרשה לתודעה שלו לראות משהו שגוי, ולכן הוא לא ראה כלום, כאילו החלק הרלוונטי בקליפת הראייה שלו שקיבל את האות פשוט חדל מלהתקיים. מתחת לגלימה הייתה נקודה עיוורת. הארי לא יכול היה לדעת מה יש שם.

רק שזה גרוע בהרבה ממומיה נרקבת.

האימה הבלתי ניתנת לצפייה הייתה קרובה מאוד כעת, אבל ציפור אור הירח הבוהקת, עוף החול הלבן, עדיין נחה ביניהם.

הארי רצה לנוס כמו חלק מהתלמידים האחרים. חצי מאלו שלא היה להם מזל עם לחש הפטרונוס פשוט לא הגיעו היום. מאלו שנשארו, מחצית ברחו לפני שהמנהל סילק את הפטרונוס שלו, ואיש לא אמר דבר. היה קצת צחוק אחרי שטרי פנה וחזר לאחור לפני הניסיון שלו; וסוזן וחנה, שהלכו לפניו, צעקו על כולם לשתוק.

אבל הארי היה הילד-שנשאר בחיים, והוא יאבד הרבה כבוד אם יוותר בלי לנסות בכלל...

גאוה ותפקידים התפוגגו ונפלו בנוכחות מה שלא יהיה שהיה מתחת לגלימה.

למה אני עדיין פה?

לא הייתה זו הבושה שהאחרים יחשבו שהוא פחדן שהחזיקה את רגליו של הארי במקומן.

לא הייתה זו התקווה לשיקום המוניטין שלו שהרימה את שרביטו.

לא הייתה זו התשוקה להשתלט על לחש הפטרונוס כקסם שהניעה את אצבעותיו לאחיזת המוצא.

היה זה משהו אחר, משהו שהיה מוכרח להתנגד למה שלא יהיה הדבר שנמצא מתחת לגלימה, זו האפלה האמיתית והארי היה חייב לגלות האם יש בו את הכוח שדרוש כדי להניס אותה.

הארי תכנן לנסות פעם אחת אחרונה לחשוב על מסע קניות הספרים שלו עם אביו, אבל במקום זאת, ברגע האחרון, עומד מול הסוהרסן, זיכרון שונה עלה בו, משהו שהוא לא ניסה קודם לכן; מחשבה שלא הייתה חמימה ומאושרת בדרך הרגילה, אבל הרגישה נכונה יותר, איכשהו.

והארי זכר את הכוכבים, זכר את האופן שבו בערו באור נורא ויציב בלילה השקט; הוא נתן לתמונה הזו למלא אותו, למלא את כולו כמו מחסום של הלטת הכרה לאורך כל תודעתו, להפוך לאחד שוב עם המודעות חסרת הגוף של הריק.

עוף החול הכסוף והבוהק נעלם.

והסוהרסן התרסק לתוך תודעתו כמו מהלומת אלוהים.

פחד / קור / אפלה

לרגע אחד שני הכוחות התנגשו ראש בראש, זיכרון אור הכוכבים החזיק מעמד כנגד הפחד, בזמן שאצבעותיו של הארי החלו את תנועות השרביט, מאומנות עד שנעשו אוטומטיות. הן לא היו חמות ושמחות, נקודות האור הבוערות הללו, בשחור המושלם; אבל הייתה זו תמונה שהסוהרסן לא הצליח לחדור בקלות. מפני שהכוכבים הבוערים השקטים היו עצומים וחסרי מורא, ולזהור בקור ובאפלה היה המצב הטבעי שלהם.

אבל היה פגם, סדק, קו שבר בחפץ שלא ניתן להזיזו שניסה להתנגד לכוח שלא ניתן לעוצרו. הארי הרגיש צביטת כעס על הסוהרסן על שניסה להיזון ממנו, וזה היה כמו להחליק על קרח רטוב. תודעתו של הארי החלה להחליק הצידה, אל מרירות, זעם שחור, שנאה קטלנית –

שרביטו של הארי עלה בניפנוף האחרון.

זה הרגיש שגוי.

”אקספקטו פטרונוס”, אמר קולו, המילים מרגישות ריקות וחסרות טעם.

והארי נפל אל הצד האפל שלו, רחוק ומהר ועמוק מאי פעם, מחליק ומאיץ מטה מטה מטה, בעוד הסוהרסן נצמד לחלקים החשופים והרגישים וניזון מהם, אוכל את האור. רפלקס דועך ניסה להיאחז בחום, אבל אפילו כשתמונה של הרמיוני הגיעה אליו, או תמונה של אימא ואבא, הסוהרסן עיוות אותה, הראה לו את הרמיוני מתה על הקרקע, את גופות אימו ואביו, ואז אפילו זה נשאב.

אל תוך הריק עלה הזיכרון, הזיכרון הנורא ביותר, משהו שנשכח לפני זמן רב כל כך עד שהתבניות הנוירוניות היו אמורות להפסיק להתקיים.

"לילי, קחי את הארי ורוצי מכאן! זה הוא!" צעק קולו של גבר. "לכי! רוצי! אני ארחיק אותו!"

והארי לא הצליח שלא לחשוב, במעמקים הריקים של הצד האפל שלו, עד כמה מגוחך הביטחון העצמי המופרז של ג'יימס פוטר. לעכב את הלורד וולדמורט? עם מה?

ואז הקול השני נשמע, טון גבוה כמו שריקה של קומקום, וזה היה כאילו קרח יבש הונח על כל עצב מעצביו של הארי, כמו חותמת ברזל שקוררה לטמפרטורה של הליום נוזלי והוטבעה על כל כולו. והקול אמר:

"אבדהקדברה."

(השרביט עף מהאצבעות חסרות התחושה של הילד כשגופו החל להתעוות וליפול, עיניו של המנהל מתרחבות בדאגה בעודו מתחיל להטיל את לחש הפטרונוס שלו.)

"לא את הארי, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!" צרח קולה של האישה.

מה שנשאר מהארי הקשיב, מרוקן מכל אור, בריק המת של ליבו, ותהה האם היא חשבה שלורד וולדמורט יפסיק רק משום שהיא ביקשה בנימוס.

"עמדי בצד ילדה טיפשה!" אמר הקול הצווח של הקור הבוער. "לא באתי בשבילך, אלא בשביל הילד."

"לא את הארי! בבקשה... רחמנות... רחמנות..."

לילי פוטר, חשב הארי, לא מבינה איזה מין אנשים נעשים אדוני אופל מלכתחילה; ואם זו הייתה האסטרטגיה הטובה ביותר שהצליחה לחשוב עליה כדי להציל את חיי בנה, הרי זה כישלונה האחרון בתור אם.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס," אמר הקול הצווח. "אבל לא אטריח את עצמי להכניע אותך, ומותך לא יציל את בנך. זוזי מדרכי, אישה שוטה, אם יש בכך תבונה כלשהי!"

"לא את הארי, בבקשה לא, קח אותי, הרוג אותי במקומו!"

הדבר הריק שהיה הארי פוטר תהה האם לילי פוטר חשבה ברצינות שלורד וולדמורט פשוט יגיד כן, יהרוג אותה, ואז יעזוב ויותיר את בנה ללא פגע.

"בסדר גמור," אמר קול המוות, נשמע מלא בשעשוע קר, "אני מסכים לעסקה. את תמותי, והילד יחיה. עכשיו שמטי את שרביטך כדי שאוכל לרצוח אותך."

השתררה שתיקה נוראית.

לורד וולדמורט החל לצחוק, צחוק נורא ומלא בוז.

ואז, לבסוף, קולה של לילי פוטר צרח בשנאה נואשת, "אבדה ק-"

הקול הקטלני סיים ראשון, הקללה מהירה ומדויקת.

"אבדה קדברה."

הבזק מעוור של אור ירוק סימן את סופה של לילי פוטר.

והילד בעריסה ראה זאת, את העיניים, שתי עיני הארגמן, בהוקות באור אדום, בוערות כמו שמשות מינאטוריות, ממלאות את כל שדה הראייה של הארי כשננעלו על שלו -

הילדים האחרים ראו את הארי פוטר נופל, הם שמעו את הארי פוטר צורח, צרחה דקה וגבוהה שדקרה באוזניהם כמו סכין.

הבזק כסף בוהק נראה כשהמנהל הרעים "אקספקטו פטרונום!" ועוף החול הבוער חזר להתקיים.

אבל הצרחה הנוראה של הארי המשיכה והמשיכה, אפילו כשהמנהל הרים את הילד בזרועותיו ונשא אותו הרחק מהסוהרסן, אפילו כשנוויל לונגבוטום ופרופסור פליטיק שניהם רצו אל השוקולד באותו הזמן ו -

הרמיוני ידעה, היא ידעה זאת כשראתה, היא ידעה שהסיוט שלה אמיתי, שהוא מתגשם, איכשהו הוא מתגשם.

"תביאו לו שוקולד!" דרש קולו של פרופסור קווירל, ללא טעם, משום שדמותו הזעירה של פרופסור פליטיק טסה כמו כדור תותח לעבר המנהל הרץ לעבר התלמידים.

הרמיוני זזה קדימה בעצמה, אם כי היא לא ידעה מה עוד היא יכולה לעשות -

"תטילו פטרונוסים!" צעק המנהל, כשהביא את הארי מאחורי ההילאים. "כל מי שיכול! תשימו אותם בין הארי והסוהרסן! הוא עדיין ניזון ממנו!"

לרגע אחד כולם קפאו באימה.

"אקספקטו פטרונום!" צעקו פרופסור פליטיק וההילאי גוריאנוף, ואז אנתוני גולדשטיין, אבל הוא נכשל בפעם הראשונה, ואז פרוואטי פאטיל, שהצליחה, ואז אנתוני ניסה שוב וציפור הכסף שלו פרשה את כנפיה וצרח על הסוהרסן, ודין תומאס צעק את המילים כאילו נכתבו באותיות אש ומשרביטו יצא דוב לבן מיתמר; שמונה פטרונוסים בוהקים ולבנים עמדו בשורה בין הארי והסוהרסן, והארי המשיך לצרוח ולצרוח כשהמנהל הניח אותו על הדשא היבש.

הרמיוני לא יכלה להטיל את לחש הפטרונוס, אז היא רצה למקום שבו הארי שכב. משהו בתודעתה ניסה לנחש כמה זמן עבר כבר. עשרים שניות? יותר?

בלבול וסבל נורא היו שפוכים על פניו של אלבוס דמבלדור. שרביטו הארוך והשחור היה בידו, אבל הוא לא אמר שום לחש, רק הביט מטה באימה על גופו המתעוות של הארי -

הרמיוני לא ידעה מה לעשות, היא לא ידעה מה לעשות, היא לא הבינה מה קרה, והקוסם החזק ביותר בעולם היה אבוד כמוה.

"השתמש בעוף החול שלך!" הרעים פרופסור קווירל. "קח אותו הרחק מהסוהרסן הזה!"

בלי שום מילה המנהל אסף את הארי בזרועותיו ונעלם בצליפת אש עם פוקס שהופיע לפתע; והפטרונוס של המנהל נעלם ממקום משמרו על הסוהרסן.

אימה ובלבול ודיבורים פתאומיים.

"מר פוטר יתאושש," אמר פרופסור קווירל, מרים את קולו, אבל נימתו רגועה שוב, "אני חושב שהיו אלה מעט יותר מעשרים שניות."

ואז עוף חול לבן בוהק הופיע שוב, כאילו עף ממקום אחר, אל הרמיוני גריינג'ר הגיע יצור אור הירח, והוא קרא אליה בקולו של אלבוס דמבלדור:

"הוא עדיין ניזון ממנו, אפילו כאן! איך? אם את יודעת, הרמיוני גריינג'ר, את חייבת לומר לי! אמרי לי!"

ההילאי הבכיר הסתובב לבהות בה, וכך עשו גם רבים מהתלמידים. פרופסור פליטיק לא הסתובב, הוא כיוון כעת את שרביטו אל פרופסור קווירל, שהציג ידיים ריקות בבירור.

שניות חלפו ללא ספירה.

היא לא הצליחה לזכור זאת, היא לא הצליחה לזכור את הסיוט בבירור, היא לא הצליחה לזכור למה היא חשבה שזה אפשרי, למה היא פחדה

הרמיוני הבינה מה היא צריכה לעשות, וזו הייתה ההחלטה הקשה ביותר בחייה.

מה אם מה שקרה להארי יקרה גם לה?

כל גפיה קרים כמו המוות, ראייתה משחירה, פחד משתלט על הכל; היא ראתה את הארי מת, אימא ואבא מתים, כל חבריה מתים, כולם מתים, עד שבסוף, כשהיא מתה, היא הייתה לבד. זה היה הסיוט הסודי שמעולם לא דיברה עליו עם איש, זה נתן לסוהרסן את כוחו עליה, הדבר הבודד ביותר הוא למות לבד.

היא לא רצתה ללכת למקום הזה שוב, היא לא, היא לא רצתה להישאר שם לנצח –

יש לך מספיק אומץ בשביל גריפינדור, אמר הקול הבטוח של מצנפת המיון בזיכרונה, אבל תעשי את הדבר הנכון בכל בית בו אשים אותך. את תלמדי, ותעמדי לצד חברייך, בכל בית שתבחרי. אז אל תפחדי, הרמיוני גריינג'ר, פשוט תחליטי להיכן את שייכת...

לא היה זמן להחליט, הארי גסס.

"אני לא יכולה לזכור עכשיו," אמרה הרמיוני, קולה נשבר, "אבל חכה רגע, אני אלך לעמוד שוב מול הסוהרסן..."

היא החלה לרוץ לעבר הסוהרסן.

"העלמה גריינג'ר!" ציץ פרופסור פליטיק, אבל הוא לא עשה שום צעד לעצור אותה, רק המשיך לכוון את שרביטו לעבר פרופסור קווירל.

"כולם! צעק ההילאי קומודו בקול של פיקוד צבאי. "הזיזו את הפטרונוסים שלכם מדרכה!"

"פליטיק!" שאג פרופסור קווירל. "זמן את השרביט של פוטר!"

אפילו בעוד הרמיוני מבינה, פרופסור פליטיק כבר צעק "אציו!", והיא ראתה את מקל העץ טס מהמקום שבו נח, כמעט נוגע בכלוב הסוהרסן.

העיניים נפקחו, קרות וריקות.

"הארי!" השתנק קול בעולם נטול צבע. "הארי! דבר אליי!"

הפנים של אלבוס דמבלדור נשענו לתוך שדה הראייה שלו, שאוכלס על ידי תקרת שיש מרוחקת.

"אתה מרגיז", אמר הקול הריק. "אתה צריך למות."